

Sygn. akt XV.Ca. 1121/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2020r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział XV Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Joanna Andrzejak-Kruk

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2020r. w Poznaniu na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) (...) z siedzibą w W.

przeciwko M. K.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwaną

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu

z dnia 27 listopada 2019 r.

sygn. akt IX.C.1849/19

1) oddala apelację;

2) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 450,-zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

/-/ J. K.

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym 20.03.2019r. powód (...) (...) z siedzibą w W. wystąpił o zasądzenie od pozwanej M. K. kwoty 1.740,24zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu powód podniósł, że nabył w drodze przelewu wierzytelność w stosunku do pozwanej przysługującą (...) Spółka z o.o. w W. z tytułu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 25.02.2016r. Wierzytelność obejmowała należności za usługi telekomunikacyjne udokumentowane fakturami oraz karę umowną za niedotrzymanie warunków promocji udokumentowaną notą karną. Od kwot należności głównych naliczono odsetki od dnia następnego po dniu wymagalności poszczególnych należności.

W dniu 27.06.2019r. wydany został przeciwko pozwanej nakaz zapłaty z w postępowaniu upominawczym, w którym uwzględniono żądanie pozwu.

Pozwana złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty, domagając się oddalenia powództwa z uwagi na przedawnienie roszczeń przysługujących powodowi, a ponadto umorzenia kosztów z uwagi na jej sytuację życiową i finansową.

Wyrokiem z dnia 27.11.2019r., sygn. akt IX.C.1849/19 Sąd Rejonowy Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu: 1) zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.621,16zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 14.09.2019r. do

dnia zapłaty; 2) oddalił powództwo w pozostałym zakresie; 3) zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 647,-zł z tytułu zwrotu kosztów procesu.

Apelację od wyroku złożyła pozwana, wnosząc o ponowne rozpatrzenie sprawy i zawarcie ugody z powodem, na mocy której spłaci zadłużenie po 120,-zł miesięcznie, a ponadto o umorzenie kosztów z uwagi na jej trudną sytuację.

Powód w odpowiedzi na apelację domagał się jej oddalenia oraz zasądzenia od pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej nie zasługiwała na uwzględnienie.

Wprawdzie pozwana formalnie zaskarżyła wyrok w całości i domagała się ponownego rozpoznania sprawy, natomiast nie podniosła żadnych zarzutów przeciwko ustaleniom faktycznym i ocenom prawnym Sądu I instancji, który uznał roszczenie powoda w zakresie należności głównej i odsetek za opóźnienie za okres od 14.09.2019r. za zasadne i nieprzedawnione. Stanowisko Sądu I instancji w tym zakresie, przedstawione na s. 2-6 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, nie budziło także zastrzeżeń Sądu Okręgowego, który rozpoznawał sprawę na skutek apelacji (art. 378 § 1 k.p.c.). W szczególności Sąd Okręgowy nie stwierdził, aby doszło do naruszenia prawa materialnego, co zobowiązany byłby wziąć pod uwagę z urzędu (por. uchwałę (7) SN z 31.01.2008r., III CZP 49/07, publ. OSNC 2008/6/55).

Wnioski apelacji i jej uzasadnienie, w którym pozwana deklarowała wolę zawarcia ugody z powodem dotyczącej ratalnej spłaty zadłużenia oraz „umorzenia kosztów”, nakazywały przyjąć, że pozwana w rzeczywistości domagała się zmiany zaskarżonego wyroku jedynie w ten sposób, że zasądzone świadczenie zostanie rozłożone na raty (a tym samym wniosła o zastosowanie art. 320 k.p.c.), a pozwana nie będzie obciążona kosztami procesu (na podstawie art. 102 k.p.c.).

Zgodnie z art. 320 k.p.c., w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Cyt. przepis jest instrumentem pozwalającym na wykonanie wyroku bez ponoszenia przez dłużnika szczególnie dotkliwych reperkusji, związanych z przymusową egzekucją całości świadczenia. Wywołuje on jednak dla wierzyciela negatywne konsekwencje w postaci rozciągnięcia w czasie wykonania wyroku i pozbawienia go części korzyści w postaci odsetek (w orzecznictwie uznaje się bowiem, że gdy sąd rozkłada na raty zasądzone świadczenie, odsetki za opóźnienie naliczane są tylko do daty wyroku – por. uchwałę SN (7) z 22.09.1970r., III PZP 11/70, publ. OSNCP 1971/4/61 czy uchwałę SN z 15.12.2006r., III CZP 126/06, publ. OSNC 2007/10/147). Dlatego art. 320 k.p.c. powinien być stosowany w wyjątkowych wypadkach (nazywanych przez ustawodawcę „szczególnie uzasadnionymi”), gdy usprawiedliwia to sytuacja osobista i majątkowa dłużnika.

W rozpoznawanej sprawie nie zachodziła potrzeba szczegółowego rozważania przez Sąd Okręgowy zasadności rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty. Odpadł bowiem wskazany wyżej cel stosowania art. 320 k.p.c., gdyż – ja wynikało z odpowiedzi na apelację – pozwana uregulowała zasądzone świadczenie, uiszczając na rzecz powoda kwotę 200,-zł w dniu 29.06.2020r. i kwotę 1.520,-zł w dniu 27.07.2020r.

Sąd Okręgowy nie dostrzegł także podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w pkt 3., zawierającym rozstrzygnięcie o kosztach procesu. Sąd I instancji, zgodnie z art. 100 zd. 2 k.p.c., obciążył pozwaną obowiązkiem zwrotu powodowi całości wyłożonych przez niego kosztów, gdyż powództwo oddalono jedynie w zakresie 7% dochodzonej należności, przez co Sąd I instancji stwierdził, że powód uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania. Sąd szczegółowo wyjaśnił, z jakich przyczyn uznał, że nie zachodzą warunki do zastosowania art. 102 k.p.c. i odstąpienia od obciążenia pozwanej kosztami, wskazując w szczególności, że twierdzenie pozwanej co do jej trudnej sytuacji życiowej i finansowej były lakoniczne i niemożliwe do weryfikacji, zaś powód wytoczył zasadne powództwo, bez którego nie uzyskałby zaspokojenia. We wniesionej apelacji pozwana nie przytoczyła argumentów podważających tę ocenę. Pozwana w dalszym ciągu nie przedstawiła szczegółowych danych dotyczących jej stanu majątkowego czy wysokości dochodów. Na podstawie dołączonej do apelacji kopii karty informacyjnej leczenia szpitalnego z 13.02.2020r. można jedynie

stwierdzić, że syn pozwanej (obecnie 17-letni) ma problemy zdrowotne i przeszedł w bieżącym roku operację. Nie jest to jednak wystarczające dla uznania, że w odniesieniu do pozwanej zachodzi „wypadek szczególnie uzasadniony” w rozumieniu art. 102 k.p.c., stanowiący przesłankę nieobciążenia strony przegrywającej kosztami procesu.

W tym stanie rzeczy i na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił apelację pozwanej jako bezzasadną.

O kosztach procesu w instancji odwoławczej Sąd Okręgowy orzekł zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., obciążając nimi pozwaną jako stronę przegrywającą. Na tym etapie sprawy powód włożył koszty zastępstwa procesowego – wynagrodzenie reprezentującego go pełnomocnika, którego wysokość ustalono na kwotę 450,-zł (§ 15 ust. 1 i 2 w zw. z § 2 pkt 3 i § 10 ust 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz.U. 2015/1804 ze zm.). Koszty te pozwana winna zwrócić powodowi.

/-/ J. K.